

„Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először. Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.”

Az Újszövetség legrejtélyesebb könyve ez a levél. A Zsidókhoz írt levél egy olyan fejezete a Bibliának, melynek már az elnevezésével is egyes mai kutatóknak gondja van: vannak, akik szerint nem zsidóknak, hanem pogánykeresztyéneknek szánták, és az is feltételezhető, hogy olyan gyülekezetnek íródott, amely kezd megfáradni a hitben. Vannak, akik nem tartják igazi levélnek, hanem egy igehirdetésnek, tanító iratnak. Maga a szerző is „intő szónak” említi, a 13-ik fejezet 22-ik versében olvashatjuk:

„Kérlek pedig, testvéreim, legyen örömtökre az intő szó, hiszen csak röviden írtam nektek.”

Az irat eleje nem levél-kezdet, hanem egy gyönyörűen szerkesztett mondat, mely a két szövetség kapcsolatát írja le,

“Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, (2) ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk...”. A végén azonban a levelekre jellemző befejezés van (13,20-25), köszöntéssel, áldással, sőt személyes utalással (Timóteus neve is előfordul itt).

S nem ismerjük a szerzőt. Mert nem is nevezi meg magát. Vannak, akik Pált tartják szerzőnek, vannak, akik Barnabást, van, aki szerint Pál egy tanítványa lejegyezte Pál gondolatait, és ez a tanítvány fogalmazta meg a Zsidókhoz írt levelet. Csak érdekesség képen, és azt hiszem nem is érdemes tovább forszírozni ezt a dolgot, inkább igyekezzünk megérteni, hogy számunkra mi az üzenete, de azért érdekesség képen, Kálvin is vagy Római Kelement vagy Lukácsot tartotta a szerzőjének, Luther pedig Apollóst.

Ezért tehát... indoklással kezdődik, ezért elolvasom az előző szakaszt is:

„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült. Annyival feljebbvaló az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk. Mert az angyalok közül kinek mondta valaha: "Fiam vagy te, ma nemzettek téged!" majd: "Atyjává leszek, és ő Fiammá lesz." Amikor pedig bevezeti az elsőszülöttet a világba, ismét így szól: "Imádja őt az Isten minden angyala!" És az angyalokról ugyan ezt mondja: "Angyalaít szelekké teszi, és szolgálait tűz lángjává", de a Fiúról így szól: "A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája. Szeretted az igazságot, és gyűlölted a gonoszságot: ezért kent fel téged az Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé." Te vetettél, Uram, alapot a földnek kezdetben; és a te kezded alkotása az ég. Azok elpusztulnak, de te megmaradsz, és azok mind elavulnak, mint a ruha, s összegöngyölíted őket, mint egy palástot, és mint a ruha, elváltoznak; te pedig ugyanaz maradsz; és esztendeid nem fogynak el." Az angyalok közül kinek mondta valaha: "Ülj az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem." Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?"

1. Miért is kell jobban figyelnünk?

Ez a Zsidókhöz írt levél első felszólítása az olvasóknak, és nekünk hallgatóknak. Eddig az első fejezetben semmi mást nem csinált a szerző, mint hogy bemutatta Jézus Krisztust, az Isten Fiát. Milyennek mutatta be? Mivel kezdte az egész levelet, amire később is vissza-visszatér, és amire felépíti minden üzenetét?

- Olyannak, aki által ezekben az utolsó időkben szólt hozzánk Isten.
- Olyannak, aki Isten dicsőségének kisugárzása, és lényének képmása.
- Olyannak, aki az egész mindenséget megtartja hatalmának szavával.
- Olyannak, aki élete odaáldozásával tisztított meg minket a bűneinkből.
- Olyannak, aki a mennyei Felség jobbán ül és hatalmával kormányozza a világot.

Ez mind Jézus. De még itt sem ért véget, mert levonta ebből a következtetést.

- Jézus sokkal nagyobb és különb az angyaloknál, ezeknél a csodálatos és természetfeletti mennyei lényeknél, akikről bár tudunk a Bibliából ezt-azt, de túl

sokat nem mond el róluk Isten – azt viszont elmondja, hogy azokért küldettek szolgálatra, akik örökölhetik az üdvösséget – értünk vannak az angyalok.

– Jézus különb az angyaloknál, mert a Mindenható Isten egyedül róla jelentette ki, hogy ő az egyszülött Fia. Egyetlen angyalnak sem mondta ezt Isten.

– Jézus különb az angyaloknál, mivel ő az, aki megteremtette ezt a világot, aki alapot vetett a földnek, és akinek a keze alkotása az ég. Ezt Jézusról mondja az Írás. Vagyis Jézus Krisztus, aki valóságos emberré lett, maga az örökkévaló Isten.

Ezért kell sokkal jobban figyelniük rá, mint bárki másra. Mert amit ő mond az magának Istennek a szava. Jézus szava maga az élő kijelentés, mert Jézus maga az élő kijelentés.

Mivel Krisztus különb és nagyobb, mint az angyalok, ezért szava és üzenete is különb, mint az angyaloké. Jézus a szavát és kijelentését nem is angyalokra bízta, hanem a Szentlélekre, aki bennünk van. Ezért sokkal jobban kell figyelni rá. Vagyis ragaszkodni ahhoz az evangéliumhoz, amit Krisztus hirdetett, és amit ő maga jelent. Sem hozzátenni, sem elvenni nem szabad belőle. Mert mi is a valódi veszély? Az elsodródás az üdvösségtől.

2. Az elsodródás

Ha nem figyelünk eléggé Jézus Krisztusra, ha nem nézünk fel rá, ha nem az általa kijelentett üdvösséggel törődünk, az magában hordozza az elsodródás lehetőségét és veszélyét. Sőt! El fogunk sodródni!

Milyen képek juthatnak eszünkbe, amikor azt a szót halljuk, hogy sodródás, elsodródás?

– Eszünkbe juthat az elszabadult árvíz, ami megállíthatatlanul mindent visz magával, ami az útjába kerül, nem áll meg előtte semmi.

– Eszünkbe juthat a pániktól megvadult tömeg, amellyel, ha valaki nem sodródik együtt, eltapossák.

– De eszünkbe juthat a csendesen hömpölygő folyó, amelynek felszínén ott úszik a döglött hal – sodródik a vízzel, mert már nem tehet mást.

Ahogy eszünkbe jutnak ezek a képek, elénk vetítik a tehetetlenséget, amikor már nem vagyunk képesek befolyásolni az irányt – megyünk egy irányba, de csak azért, mert arra visz a sodrás.

Éreztük már magunkat sodródni? Saját életemből is tudok erre példát mondani: amikor még aktívan dolgoztam, és minden nap bejártam a munkahelyemre (nem úgy, mint most, hetente egyszer) általában megvoltak a terveim, miket kell aznap elvégezni. Levélírások, előterjesztések, egyéb szellemi tevékenységek, és számos esetben – más váratlanul jövő feladatok miatt – nem tudtam az eltervezett munkát elvégezni, úgy éreztem, csak úgy sodródom a feladatokkal, nem vagyok ura a helyzetemnek. Tehetetlennek érzem magam. Nem rajtam múlik.

Vagy másik példa: amikor elhatározzuk, hogy u.n „csendes órát” tartunk otthon. Elhatározzuk, hogy most több időt töltünk az igeolvasással, elmélkedve az olvasottakon, több időt szánunk imádkozásra, még néhány ének is belefér; és akkor cseng a telefon, csenget a szomszéd, a postás, jön a gázóra leolvasó, és még sorolhatnánk...

Milyen sodródásaink vannak, amikor nem arról van szó, hogy valaki visszautasítja Krisztust. Nem arról van szó, hogy valaki tudatosan megtagadná Krisztust. Egyszerűen csak arról van szó, hogy elengedi Krisztust, mert annyi mindenre kell figyelni.

Hányszor mi magunk is vak lendületből megyünk valamilyen irányba, s valójában nem tudjuk, hogy az Isten akarata-e vagy nem, s később kiderül, hogy ez semmi más nem volt, csupán sodortatás. Sokakat sodor a többség véleménye. Amerre a tömeg megy - ez a nyájszellem -, arra megyek én is. Csak jó az, ha ennyien mondják, vagy ennyien csinálják, csak jó, ha ennyien mennek ugyanabba az irányba.

Mielőtt Krisztust megfeszítették, mielőtt Pilátus elítélte, megkérdezte a néptől, a sokaságtól, hogy „mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?” A sokaság pedig azt kiáltotta: „Feszíttessék meg!” Nem tudom, mert nem tudhatom, de azt gondolom, hogy itt is sokan csak úgy sodródtak a tömegben. Nem mindenki tudta itt, hogy miről van szó, csak úgy kiabálhattak, mert mindenki kiabált, és mindenki ugyan azt.

Szóval van olyan sodródás is, amiben mi magunk megyünk bele? Hát hogyne! Rengeteg. Miért? Mert szeretjük. Élménymedence példája. Körbevisz. És hányszor előfordul az életben, hogy a sodródást választjuk, pl. olyan baráti társaságot, akikkel jókat lehet bulizni, olyan munkahelyet, ahol nagyon jól lehet keresni, és már csak a munkámnak élek, mert sikereim vannak, és jól jövedelmez, és sorolhatnám...

A Zsidókhoz írt levél olvasóit és hallgatóit arra figyelmezteti Isten, hogy mindenkit fenyeget ez a veszély, hogyha elhagyja Isten igéjét, ha nem figyel

arra, ha nem az az életének a központja, akkor nagyon könnyen elsodródhat, s nagy bajba kerülhet.

De van egyáltalán esélyünk arra, hogy ne sodródjunk? Igen van. Mi ez? Mi a csónak esélye arra, hogy ne sodródjék végig a folyón? Ha kikötik. Mi a lehetőségünk arra, hogy ne a pusztulás felé sodródjunk? Ha az életünk irányát szembefordítjuk a folyó sodrásával. Ez bizony fárasztó fölfelé evezést jelent. De a forrás felé haladunk, és nem a szakadék felé és, ez mekkora különbség.

Ebben a sodródásban állít meg minket Krisztus evangéliuma. Ő az, akihez kiköthetjük az életünk csónakját. És ő mutatja meg az irányt visszafelé a forrás felé.

A levél írója nemcsak az olvasókat figyelmezteti – hanem ebbe az intésbe saját magát is belevonja. Mert tudja, hogy ha ő sem koncentrálna az evangéliumban hallottakra, akkor őt is elsodorhatja az élet.

Addig fel sem tűnik, hogy milyen erős a pusztulás felé haladó sodrás, amíg mi is sodródunk vele. De ahogy ellen akarunk állni ennek a sodrásnak megérezzük az erejét.

És mi van, ha megérezzük a sodrás erejét? Egyik lehetőségünk, hogy megrémülünk tőle, és elkezdünk újra sodródni. Mert sodródni valljuk meg – sokszor kényelmes, még ha nem is feltétlenül szeretjük. És halogatjuk, hogy majd alkalmasabb pillanatban változtatunk. De hol az a pont, ahonnan már nem tudunk visszafordulni? Tudja ezt valaki?

A másik lehetőségünk pedig, hogy megfogadjuk igénk utasítását: **„Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.”**

Nagyon sokan azért sodortatnak el, mert felkészületlenek, nincsenek tisztában a Szentírás tanításával. Nem hiszik el, hogy a Kísértő a hívőkkel szemben még keményebben veti be a maga eszközeit, hogy félrevezesse és elszakítsa a keresztyéneket Istentől. Hány gyülekezetbe járó keresztyén sem ismeri a szekták tévtanításait.

Pedig milyen nagy szükség van arra, hogy felkészült legyen az ember, naprakész.

Olvastam egy történetet valakiről, hogy odamentek hozzá, s megkérdezték tőle, hogy mit tud az utolsó időkről? S ő felkészült volt. Azt válaszolta, hogy

megszaporodnak a tévtanítók, és elmentek az illetők azonnal. Megijedtek, hogy ez tudja, hogy miről van szó. De felismerte, hogy kik azok, akik őt megszólították.

3. Valódi és komoly következmény

Figyeljük meg, hogy mennyire komolyan gondolja ígénk az elsodródás következményét. Azt mondja:

„Mert ha az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt, hogy minden törvényszegés és engedetlenség megkapta igazságos büntetését, akkor hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először.”

Istennek két nagy kijelentése van az emberiséghez. Az egyik a törvény, amit angyalokon keresztül közvetített. A másik az evangélium, amit Krisztusban adott nekünk.

3.1. A törvényről

A törvény Isten kijelentése, hiszen Isten angyalai adták át Mózesnek. Érdekes, hogy angyalokról nem olvasunk az Ószövetségben, csak azt, hogy Mózes fölment a Sínai-hegyre és ott Istentől átvette a törvényt. Csak az Újszövetségből derül ki egyértelműen, hogy a törvény átadásában angyalok is közreműködtek. István vértanú elmondja azt, hogy

***akik bár angyalok közvetítésével kapták a törvényt, mégsem tartották meg.*³**

Itt is azt olvassuk, hogy ***„az angyalok által hirdetett ige olyan erős volt”***. Ha végig gondoljuk Mózes történetét, rájövünk, hogy tényleg így kellett lennie, különben Mózes nem kérte volna az Urat, hogy hadd lássa meg őt.

Tehát, hogy félre ne értsük: Isten törvénye is Isten igéje. Vigyázzunk, nehogy az evangélium felől elkezdjük lebecsülni a törvényt, vagy rossznak beállítani. Ezt Pál apostol sem tette meg soha, sőt azt mondja: ***„A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.”***

Jézus maga is azt mondta

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. Mert bizony mondom néktek,

hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.

De a törvény nem képes bennünket megszabadítani a bűnünktől, hanem elítél bennünket. Még hozzá könyörtelenül és igazságosan. Sőt Isten törvényének olyan ereje van, hogy minden törvényszegés és engedetlenség már meg is kapta igazságos büntetését.

3.2. Az üdvösségről

De mennyivel nagyobb Krisztus evangéliuma. Mennyivel erősebb a Krisztus evangéliuma. Mert a Krisztus evangéliuma nem elítélni képes a bűnöst, hanem sokkal többre képes: megmenteni.

Azt kell, hogy mondjam: a bűnöst elítélni a bűnéért nem nagy kunszt. Azt mi magunk is nagyon könnyen meg tudjuk tenni, ha máshogy nem a szívünkben. De megmenti a megbocsátás erejével, ahogy azt Krisztus teszi. Sokkal nagyobb.

Ezért olyan tragikus az elsodródás! Azért, mert az evangélium ereje megmenthetne.

De ejtsünk pár szót a „HALLOTTAK”-ról.

Abban az időben még nem volt Biblia, ezek a könyvek csak később íródtak. Tehát a hallottakra kellett figyelniük, nekünk már van, tehát az olvasottakra is kell figyelniük.

Milyen „értékű” az olvasott ige a hallott ígéhez képest? Ma sokan élnek olyanok, akik nem tudnak részt venni az istentiszteleten, de odahaza rendszeresen olvassák a Bibliájukat. Ez nem biztosítja az üdvösséget? Miről tudhatjuk meg, hogy valakinek a beszéde mögött erő van? Ma is kísérhetik olyan jelek és csodák, mint az Újszövetségben olvassuk?

Miket hallunk, miket olvasunk? Hát Jézus Krisztus szavát! 4 evangélista tudósít bennünket, 4 evangéliumból ismerhetjük Jézus Krisztus szavát.

- Megtanít bennünket – ahogy tanította a sokaságot – hogy mikor leszünk boldogok. Mit mondtunk a sodródásról? Tehetetlen állapotban vagyunk, kiszolgáltatottak vagyunk, veszélyben vagyunk. Boldog állapot ez? Hát nem! Ha biztos alapon állunk, stabilan, Isten vezetése alatt állunk, az már boldog állapot.
- Megmagyarázza nekünk a törvényt. Erről már beszéltünk, „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt

vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.” Olvashatjuk Máté evangéliuma 5. fejezetében a 17-ik versztől. Megmagyarázza nekünk részletesen, nekünk pedig még jobban oda kell figyelnünk, hogy el ne sodródjunk.

- Példázatok mond, hogy tanítványai könnyebben megértsék. És ezek nekünk is megírtak. Gondoljunk a lekióban felolvasott „Magvető példázatra”. Meg is kérdezték tőle a tanítványok, hogy mit jelent ez a példázat? És Jézus elmagyarázza. És még nagyon-nagyon sok példázatot mond. Olvassuk Testvérek az evangéliumokat!
- Tanít: azt mondja, szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket. Azt mondja, ne ítéldetek és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik. Nem akarom az egész evangéliumot felolvasni, mert akkor hétfőn mindenki innen megy dolgozni, de olvassuk ezeket a tanításokat. S már Jézus Krisztus is tanítja: „Óvakodjatok a hamis prófétáktól, ...
- Megtanít bennünket imádkozni. Az egy igaz Istenhez. A Teremtőhöz. De nem csak tanít bennünket imádkozni, hanem esedezik értünk az Atyánál. Ma is. Megtisztítva továbbítja imádságainkat. Könyörög értünk. Olvassuk el Jézus főpapi imádságát. János evangéliumának 17-ik fejezete.
- Aztán szól haláláról: Először szól haláláról nyíltan Máté 16. 21-ben. „Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” Másodszor is szól haláláról (Máté 17.22.) "Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de a harmadik napon feltámad." És még harmadszor is szól, azt mondja: (Máté 20. 17-19.) „Amikor Jézus Jeruzsálembe készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: "Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad." Mennyire figyeltek itt mások a hallottakra? Mondjuk, első alkalommal Péter reagál: Uram ez nem történhet meg Veled! Ugye? Második alkalommal annyit tudunk meg: Ekkor igen elszomorodtak. És mindez bekövetkezett.

És csak még néhányat kiemelve:

- ✓ János 14.18. "Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.

- ✓ Máté 28.18. "Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön
- ✓ Máté 28.20. „...és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig."

Figyelünk ezekre az igékre?

Amikor Jézus Krisztus megszületett, a pásztoroknak megjelent az angyal, és azt mondta nekik *Ne féljete, üdvözítő született ma Nektek*, és elmagyarázta, hogy hol találják. A pásztorok elmentek, megtalálták a gyermeket, és elmondták Máriának, hogy milyen üzenetet kaptak. A Szentírásban azt olvashatjuk: „***Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében.***” Így forgassuk szívünkben az igét, a Jézus Krisztus beszédét.

ÁMEN